

LBRIS

We know
books

EDI SĂVULESCU

FRAGMENTAREA
SENTIMENTULUI
IMPOSIBIL

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

CUPRINS

CAPITOLUL I	7
CAPITOLUL II	37
CAPITOLUL III	83
CAPITOLUL IV	125
CAPITOLUL V	167

CAPITOLUL I

Oare ce au în comun un cameleon, un păianjen și o caracatiță? Cameleonul este o reptilă care își schimbă culoarea în funcție de mediul înconjurător. Păianjenul – o arahnidă, uneori veninoasă – își țese pânze pe care le transformă în capcane mortale. Caracatița, un cefalopod din genul *octopus*, este un animal cu opt brațe prevăzute cu ventuze, capabil să prindă prada fără să-i mai dea drumul. Mimetism, ventuze, pânze, capcane, pericol...

Când eram mic, toți copiii de pe stradă își doreau să li se spună „tigru”, „panteră” sau „leu”. Îmi amintesc că odată, demult, fusese un film cu un supererou care avea puterile unei pume. Și, dintr-odată, toți prietenii mei și-au luat nume de animale sălbatice, de ziceai că eram la grădina zoologică:

— Eu sunt pumă!

— Eu sunt jaguar!

— Ba nu, eu sunt pumă, tu ești leopard!

Era o modă, dar nu-mi amintesc să fi vrut vreunul dintre ei să fie tapir, ornitorinc, gibbon sau căprior. Nici măcar lup sau vulpe. Bine, îi spuneam unuia „Ursu”, dar nu-i convenea deloc porecla și se enerva

de fiecare dată când o auzea. Iar noi, atunci, făceam și mai multe glume pe seama lui, cu toate că era uriaș... Dar era fraier și nu ne păsa că se supăra și ne alerga pe butucii ăia de picioare groase cât niște trunchiuri de sequoia și cu toate șuncile tremurânde. Eram copii și nu ne păsa de nimic: nici de foame, nici de oboseală, nici de frig, nici de julituri. Ne jucam toată ziua, fugeam, făceam glume... Supărările nu contau, dispăreau repede. Acum, când privesc înapoi, îmi dau seama că aproape uitasem cum era atunci. Și mi-a luat mult timp să înțeleg că, între timp, mă schimbasesm enorm și devenisem, ca adult, tot ce nu mi-aș fi dorit să devin în copilărie. Și câteodată nici nu-mi vine să cred că am fost copil și că atunci nu aveam nicio grijă și nicio responsabilitate.

M-am întâlnit întâmplător cu „Ursu” într-o seară de vară, după mulți, mulți ani. Era neschimbat: același om mare, cu burdihanul imens și cu picioarele incredibil de groase.

— Salut! i-am spus. Ce faci? Mă mai ții minte?

O voce groasă, ca din adâncul unui clopot răgușit și dezacordat, mi-a răspuns cu neîncrederea provocată de anii copilăriei, când nu știa dacă îl luam cu noi la joacă sau doar ne băteam joc de el. Și, lângă acest salut al meu, lipsea tocmai porecla lui: „Ursu”.

„Cum, nici măcar un «Ursu»? – a gândit uriașul. Aha, iarăși vrei să râzi de mine. Acum am copii, așa cum eram și eu pe vremea când ne jucam împreună, și apari tu de nicăieri, vrând să-mi faci din nou vreo farsă. Îmi pregătești tu ceva, te știu eu prea bine. «Ursu» nu mi-a

mai spus nimeni de ani de zile, ca să vii tu și să o iei de la capăt cu aceleași răutăți pe care încă încerc să le uit.”

Și acea privire a lui semăna, în acel moment, cu privirea animalului învățat odinioară să joace pentru amuzamentul oamenilor, pe o tablă încinsă de jăratice și dus în lanț de nomazii aceia oacheși. Acea privire m-a durut pentru prima oară.

— Hai... noroc!? Tu ești ăla... da, tu ești ăla... ăla care îmi zicea...

— Da, Dane – i-am răspuns repede, ca să-l scap de o mică umilință, jenantă la o anumită vârstă. Eu sunt!

Un licăr de nelămurire i-a apărut pe chipul mare cât o cratiță de ciorbă de burtă – se vedea că nu înțelegea ceva: cum de îi spun numele tocmai acum, când el încerca să mă acuze că porecla pe care i-o dădusem cu mult timp în urmă îl făcuse să sufere ani la rând. Și încă îl deranja foarte tare. Nici nu credea că îi știu numele. Niciodată, în toată copilăria, nu îl auzise rostite de cei din jur. Și deodată apar eu, după atâta timp, și îi spun numele: Dan.

Urișul rămase pe loc, gândind: *„Auzi cum îmi spune... îmi spune Dan! Păi, el e vinovat de porecla asta nenorocită, care mi-a bântuit copilăria. Ce să fac? Să-i spun că m-a supărat tot timpul? Să-i dau una, ca să mă răzbun? Nu, asta nu! Dacă se termină ca atunci? Degeaba eram mare, tot bătut mă duceam acasă.”*

Săracul dobitoc... Am stat de vorbă cu el vreun sfert de oră, și în timpul ăsta mi-a povestit toată viața lui de când nu ne mai văzuserăm: toate marile lui

întâmplări și realizări... Incredibil cât de searbădă și banală putuse să-i fie întreaga existență, de au încăput toți anii ăia lungi, care trecuseră peste noi, într-o povestioară spusă într-un sfert de oră. Mi-a povestit despre copiii lui mulți – prostănaci ca și el. De nevasta aia mică, cât un dop de sticlă cu sirop de tuse de la farmacia din colțul străzii noastre. De slujba lui simplă, dar de care se fălea de parcă schimba oala de noapte la familia regală a Angliei. Despre cum și-a rupt piciorul și o lună nu s-a dus la muncă. Despre cum a băut el atunci sticlele alea de bere și de vodcă... Și multe alte întâmplări mărețe. Totul, în exact cincisprezece minute. Grandios.

Și mi-am adus aminte de ce îi spuneam „Ursu” și de ce fugeam de el râzând. Încă îmi răsuna în minte salutul ăla grav, de proletar, și la plecare, nu m-am abținut: de dragul vremurilor bune de demult și cu mare încântare în voce, i-am trântit un „Ursule!” de l-am lăsat cu gura căscată, exact ca pe vremuri, incapabil să reacționeze. Și am avut acea satisfacție că făcusem o faptă „bună”, una care trebuia făcută în amintirea vremurilor când ne distram atât de bine. Sărman fără minte, oare ce ai zice dacă ai ști că, și dacă ne-am întâlni de o mie de ori, de o mie de ori aș încerca să-ți joc o farsă – cu acea satisfacție pe care doar copiii sunt capabili să o simtă.

Și am plecat, lăsându-l în plină stradă cu mâna întinsă, ca pe un prost ce era. I-am întors spatele și am pufnit în răs, dorindu-mi în sinea mea să se înfurie, să vină și să sară la bătaie, ca să-i pocesc moaca tâmpă încă o dată, de dragul vremurilor când alergam

toată ziua în pantaloni scurți după vreo minge jerpelită sau jucând ascunselea.

După o lună de la această întâlnire, am aflat de la niște prieteni care rămăseseră să locuiască în micul oraș de la poalele munților, unde avusesem acea copilărie fără sfârșit, că nătărăul de Ursu se îmbătase și se urcase, nu se știe de ce, pe un turn de patruzeci de metri, la locul lui de muncă. Și, cum dracului se face, a căzut de acolo, făcându-se praf și pulbere. A lăsat în urma lui cinci copii minori, vai de capul lor, și o femeie singură cu atâtea greutăți, încât m-am îngrozit cu adevărat pentru prima oară în viață. Am vrut să-i ajut și să le trimit niște bani prin prietenii respectivi, dar imediat după ce am primit această veste tristă, am plecat câteva zile la munte. Apoi au apărut niște probleme stresante, la serviciu și acasă. Și, ca un făcut, când rezolvam o problemă, apăreau altele, mărunte, care mi-au abătut atenția, ca în final să mă întreb: de ce dracului am vrut să-i ajut financiar, când eu am atâtea și atâtea pe cap? Și oare de unde mă apucase pe mine atâta mărinimie pentru o chestiune care, sincer, nici nu era problema mea?

...

Nu am înțeles de ce oare, chiar la câteva minute după ce întâlnirea mea cu Ursu ăla mare și nătărău m-a făcut să simt mirosul copilăriei și să mă întorc adânc în timp, când nostalgia acelor vremuri îmi umpluse tot sufletul, când totul se schimbasese în jurul meu și, preț de o clipă, am zărit o gașcă de copii alergând în

capătul străzii înguste și umbrite de tei bătrâni și de castani, nu am înțeles cum am avut norocul ca, în aceeași zi, să simt și gustul adolescenței, iar din clipa aceea viața mea să se schimbe atât de mult. Mergeam încet și gânditor, iar în mintea mea se derulau episoade de demult, când, fără să vreau, m-am lovit de cineva care mergea în sens opus. Destin, nu știi, însă totul a fost atât de banal, dar și de incredibil: să merg și să mă lovesc de singura persoană de pe stradă și aceea persoană să fie tocmai iubita mea din timpul liceului. Primul sărut... primii fiori... primele clipe de fericire... prima experiență sexuală.

Eram coleg la liceu cu fata care mi-a prezentat-o pe Iubi, și ne-am dat seama că între noi exista ceva care ne atrăgea, căutând din prima zi să petrecem cât mai mult timp împreună. Discuțiile deveneau tot mai interesante, privirile noastre ardeau mai intens, iar mâinile ni se căutau mai des. Ușor-ușor, timpul petrecut împreună parcă nu ne mai ajungea; plimbările se terminau mult prea repede și brusc, când o duceam acasă, săruturile erau mai dulci și se prelungeau, de parcă ne uneau sufletele. Curiozitatea era din ce în ce mai mare, simțeam că ceva nou este pe cale să apară și să ne schimbe. Apoi s-a întâmplat. Prima oară s-a petrecut acasă la ea, și mi-am dat seama că totul fusese premeditat, fiind foarte hotărâtă să meargă până la capăt. Nu pot să spun că eram pregătit, dar totul a fost minunat: trecerea asta de la adolescență la maturitate, prima zi ca adulți, sâni ei frumoși și rotunzi, săruturile și mângâierile, îmbrăți-

șările, sexul ei umed și cald, dorința, spasmele extazului. Totul a rămas în amintirea mea ca ceva de neșters.

Prima noapte a fost urmată de multe altele, când ne descopeream, când ne cunoșteam mai bine, când sufletele și corpurile noastre se întrepătrundeau. Dar, brusc, la un moment dat totul s-a prăbușit. Ne-am dat seama că aveam nevoie de libertate, de noi experiențe și de noi sentimente, că ceea ce fusese între noi se consumase, iar în afară de amintiri nu mai rămăsese nimic. Ea nu a avut nimic împotriva; ba chiar mi-a confirmat teoria asta a libertății, și ne-am despărțit ca niște oameni maturi – sau cel puțin așa credeam –, hotărând să rămânem cei mai buni prieteni. O perioadă a mers așa, dar am cunoscut altă față, la fel de minunată, cu niște picioare lungi, un fund bombat și niște sâni calzi și primitivi, apoi altă față minunată și tot așa... Și au trecut ani de când nu o mai văzusem și de când nu mai știam aproape nimic despre ea.

Nu am recunoscut-o la început, timpul o schimbase mult. De fapt, în mintea mea rămăsese imaginea unei foarte frumoase și foarte proaspete adolescente, imagine ce se idealiza cu trecerea timpului și la care încă visam în multe dintre nopțile în care mă simțeam singur, de parcă toată lumea se prăbușise și se scufundase în negură. M-am trezit față în față cu o femeie frumoasă, chiar foarte frumoasă, îmbrăcată elegant într-o rochiță scurtă, galbenă – ce coincidență nebună, și în prima noapte petrecută împreună tot în galben se îmbrăcase –, care mi-a spus pe nume și m-a întrebat de ce nu am loc de ea pe stradă. Eram foarte nedumerit, parcă aș fi căzut de pe altă planetă, și nu

înțelegeam de unde apăruse ființa asta din fața mea, și mai ales de unde mă cunoaște. Cred că am clătinat din cap, ca un betiv, și am clipit des. După aceea, cu o voce înceată, am balmăjit niște scuze aiurea, nu știu prea bine de ce. Am privit-o apoi lung, măsurând-o și cercetând-o încet din cap până în picioare. Încercam să derulez în minte fețele tuturor persoanelor cunoscute, în timp ce ochii mei s-au oprit pe detaliile corpului ei, insistând cu obrăznicie pe anumite părți anatomice, așa cum nu mai făcusem niciodată, până când vocea ei caldă s-a auzit și m-a făcut să tresar și să îmi amintesc:

— Bună, dragule! Au trecut ani... a spus ea, și apoi s-a oprit parcă speriată, lăsând propoziția neterminată la cuvântul „ani”, căruia îi dăduse o inflexiune deosebită.

Am remarcat cât de îmbujorată era în urma cercetării mele atente și cât era de emoționată. De fapt, acel „dragule” rostit cu sfială m-a făcut să-mi dau seama cine era. Vocea aceea, care mă liniștise și mă încântase în anii adolescenței, a scos la iveală o mulțime de amintiri, ce au început brusc să se reverse ca o cascadă, asemenea aceleia de pe muntele de lângă oraș, unde mergeam deseori în drumeții. Uimit, nu am scos niciun sunet. Este greu când toate cuvintele îți rămân în gât, prinse între omuleț și corzile vocale, iar ideile îți sunt rătăcite printre cine știe care neuroni și nu mai știi ce să spui. Tot ea a făcut cel mai simplu gest posibil, gest ce făcea ca vorbele să nu mai aibă sens, să nu mai însemne nimic: m-a îmbrățișat, strângându-mă bine în brațe, neașteptat de puternic.

Apoi a urmat ceva ce a schimbat totul: a vrut să mă sărute, un sărut nevinovat pe obraz între două persoane care nu s-au văzut de mult. Dar nu știu cum m-am întors în acel moment, probabil că mintea mea începuse să facă primele legături între ce se întâmpla chiar atunci în prezent, și preț de o clipă buzele ei dulci s-au atins de ale mele, înfiorându-ne și deschizând un capitol din viața noastră pe care îl credeam definitiv închis. Acolo, pe străduța aia îngustă, pe care ne plimbaserăm de atâtea ori la umbra vechilor copaci, în mirosul dulce de flori de tei și de trandafiri, trecutul nu ne-a mai dat nicio șansă, înghițindu-ne, și fără niciun cuvânt, buzele noastre s-au atins din nou, mai întâi ușor, redescoperindu-se, apoi unindu-se apăsător într-un sărut, un sărut perfect, ce a deschis toate porțile dorințelor, ale amintirilor și ale senzualității. Și ne-am trezit acolo, pe stradă, că de fapt eram doi adolescenți care se sărutau, că anii ce se scurseseră de când nu mai eram împreună dispăruseră, că eram doar noi doi, eu și ea, și nu mai conta nimic altceva. Timpul s-a comprimat în secunde, iar secunde s-au topit, lăsând să apară în locul lor sentimente pe care începeam să le recunoaștem amândoi și pe care, la un moment dat, le crezuserăm pierdute pentru totdeauna.

Tot ea m-a luat de mână, fără niciun cuvânt, și m-a condus nu departe de locul unde ne regăsiserăm, în casa aceea veche și masivă, cu ferestre enorme, acoperite de draperii grele, decolorate de soare și timp, casă în care nu mai intrasem de mult. Acolo, într-o liniște desăvârșită, trupurile noastre s-au împreunat

din nou, tot ca în adolescență, redescoperindu-se și retrăind aceleași senzații ca în urmă cu mulți ani.

Corpul tare și subțire, adolescentin, se schimbase, lăsându-mă în fața unei femei voluptuoase, cu sânii plini, cu trupul făcut anume pentru plăcere. Era la fel de dornică și acum ca și în prima noastră noapte de dragoste, pe care, în mod straniu, o retrăiam. Aceeași hotărâre, aceeași curiozitate, același extaz ca atunci, în același pat din aceeași cameră mare și înaltă, rămasă neschimbată în ciuda trecerii anilor.

După o noapte întregă de sex pur, sălbatic și de neoprit, am început să vorbim – însă, în mod ciudat, nu despre ce se întâmplase între noi în toți anii în care nu ne-am mai știut unul pe altul, ci doar despre întâmplări și amintiri vechi, încercând să rememorăm tot ce fusese între noi. Și am fost fericiți, și am fost triști, retrăind relația noastră și realizând acum, peste ani, cât de copii eram și ce amintiri frumoase ne legau. Noaptea s-a încheiat apoteotic, cu cea mai intensă partidă de amor pe care o avusesem vreodată.

Dimineață am ajuns amândoi la concluzia că tot ce se întâmplase în ultimele ore se datora doar nostalgiei care ne copleșise în momentul reîntâlnirii. Noaptea avea să rămână încă o amintire numai a noastră, care se va adăuga celorlalte amintiri atât de dragi. Am hotărât să ne continuăm viața de unde o lăseserăm, chiar dacă acum era mult mai complicată decât în urmă cu numai câteva ore. Și am plecat cu enorm de multe întrebări, întrebări fără răspuns, întrebări la care va trebui să meditez, dar și cu amin-

tirea săruturilor și îmbrățișărilor nebune, de neînchipuit cu doar câteva ore înainte.

...

Am rămas în orașelul nostru cel vechi câteva zile, ca în fiecare an de când mă mutasem de acolo. Îmi lipsea liniștea de aici, faptul că totul era neschimbat, aerul parcă era altul, nepoluat de viteza vieții din prezent, străzile înguste, întortocheate și pustii, casele mari, aristocratice, cu etaj, înconjurate de un brâu de piatră albă, aceiași copaci și aceleași tufe de trandafiri. An de an, ceva mă făcea să revin și să petrec o parte din vacanță aici, singur ca un pustnic, plimbându-mă, meditănd și căutând ceva, nu îmi dădeam niciodată seama ce anume, ceva parcă imposibil de găsit. Și, brusc, am descoperit că tot ce mă trăgea să vin aici era doar speranța de a mă întâlni cu ea, sau măcar de a o zări. Nu veneam pentru oraș în sine; de fapt, orașul nu avea nicio legătură cu asta. Era doar un pretext. Nici nu îmi păsa de oraș – de câte ori plecam de aici îmi spuneam că nu mă mai întorc, simțind mereu o stare de nervozitate, de neîmplinire, de tristețe. Reveneam însă mereu, mergând pe aceleași străzi, prin același parc, prin aceleași locuri cunoscute, trecând iar și iar prin fața casei mari, pe care o priveam mereu cu o neliniște pe care nu o înțelegeam. Știam că nu mai locuiește acolo, știam că venea doar din când în când, la fel ca și mine, și mai știam, de asemenea, că probabilitatea de a o vedea era infimă. Dar aceste șanse mici nu ținuseră cont de nimic, de te întrebi dacă nu

cumva totul este scris undeva mai presus de noi, de înțelegerea noastră. Destinul care ne legase în trecut depășise de data asta orice așteptare. Și iată-mă acum, într-o dimineață răcoroasă, mergând spre casă, extenuat de o plăcută oboseală și nevenindu-mi să cred că totul se terminase deja. Crud, dar adevărat: ținând cont de situația noastră, a amândurora, era cel mai bine așa. Dar de ce nu reușeam să îmi scot din cap nici măcar o singură secundă din extazul nopții? Și ochii ei parcă îmi priveau și acum sufletul gol, și încă îi simțeam pielea goală și netedă lipită de a mea, ținându-mi de cald în răcoarea dimineții.

Acasă, în liniștea locuinței și a orașului somnoros, nu am putut să mă gândesc deloc la viitor. Minte mea săpa tot mai adânc în trecut, până când a ajuns la prima noastră clipă împreună și, de acolo, înapoi la săruturile adânci din noapte. Trecutul și prezentul se întrepătrunseseră, iar ce urma nu mai conta, deși undeva, în adâncul meu, știam că nu va fi deloc simplu, chiar dacă amândoi lăsaserăm impresia că va fi. Că vom fi măcinați pe dinăuntru și iar o s-o luăm de la capăt, mulți, mulți ani, până când ne vom vedea din nou. De fapt, nici nu vorbiserăm, am știut amândoi ce ne era interzis și ne-am despărțit ca și cum nimic nu ar fi existat, ca și cum nu ne-am fi întâlnit și totul ar fi fost un vis. Iar nostalgia era doar un pretext de a ne lămuri că atât s-a putut, doar atât și nimic mai mult, fiind prea multe în joc și toate foarte complicate. Dar florii nopții nu-mi dădeau pace, și am retrăit toate momentele petrecute împreună, de la primele până la ultimele.